

לא צכית באור מן ההפקר

לפי זה הוא שיר ארכי פואטי - משמח ונשאל היצירה הוא היצירה עצמה. השיר מתאר זרנג מטאפורות את תהליך היווצרות השיר. כמו כן, השרי זה יש חשיפה של הקשר יוצר - יצירה - קהיל שלט יכול אחד להתקיים ללא השני.

הית ראשון

המסור אומר כי האור שלו, שהמקרה זה הוא מטאפורה לכינון ליצירת שירי, הוא לא ירושה ואין זה דבר שהושג ללא מלשה. הנוסח, השמוע מילתה "צכית" מצגה את "האור" הקונטרה חזותית-המסור רואה את כישיון בתופעה חזותית. שת השורות האחרונות במית מנגשות את הקולש היצירת השיר. המסור טוען כי שירי לא נשלמים בקלות מיליו בדב.

הית שני

הית זה כותב השני צמנים - צמר והווה במילת אהדיגיש ש"הנציף" הוא של המסור מאץ ואתמדי. במית הנה שוב מדיגיש המסור את המקורות רק הפעם את המקורות של הנציף שהוא המקור של האור (מהמשך יתפגש לאור גדול). קם במית הנה וקם בראשון מדיגיש המסור את המקורות בעצרת לא.

הית שלישי

המית פותח במטאפורה שממלית את המצקה והיסורים המהווים צד אהתפוצות היצירה מהמלה. במית זה יש דגש על תהליך היצירה עצמו. המצמר אל העץ הוא קם לממל כי המסור רואה את השיר בעני רוחו וקם העין מממלית "שער" שנפול האדם כך לשה חמור היצירה שנפול.

הית רביעי

במית זה פוענח המסור לקהלו ומקור את התיקות שלהם. הפועל "יתמלט" מדיגיש כי אין למסור שליטה על התפרסמות השיר-זה ייצודו. אמלפט (השני שת משמעותי: 1) החוויה הקשית המוצממת בקוביא 2) הפועל "יתמלט" הציורי שאר המשפט מדיגיש את התיקות הקשה של הקהיל בשורות האחרונות טוען המסור כי הוא משפט מחר כמד מדיגיש על צירתי. שורות אלו הן קם ארמוץ סניהל הקרבת קורבן במית המקדש - החמה והרזם הם החלקים המובחרים שמקטירים על המצבה - יצג למחר הכבד.

לאור שני הביטים:

- חזות - מאיר את נפל הקהיל ומקור של המלה.
- שליטי - שורף ומרס. נפל המסור נפגעת על יצ.

לא זכיתי באור מן ההפקר / חיינ ביאליק

לא זכיתי באור מן ההפקר,
אף לא בא לי בירשה מאבי,
כי מסלעי וצודי נקרתיו
ונחצבתיו מלכבי.

ניצוץ אחד בצור לפי מסתמר,
ניצוץ קטן - אך כלו שלי הוא,
לא שאלתיו מאיש, לא גנבתיו -
כי נמני ובי הוא.

ותחת פטיש צרותי הגדולות
כי יתפוצץ לכבי צור עז,
זה הניצוץ עף, נתן אל-עיני,
ומעיני - לקרתי.

ומקרתיו יתמלט ללבבכם,
ובאור אשכם הצמתי, יתעלם,
ואנכי בחלבי ובדמי
את הבערה אשלם.

חשוב לזכור!

במית הראשון והשני המסור מאצכר אורמעה 10. רכוש מהתמאוד:
הפקר, ירושה, השאלה וגנבה.
הצכית כך הוא מדיגיש כי לא צשה צמירה והנציף
האופן חוקי ובלעדי שגטו.

כדא. לל. סמ:

- 1. התהליך של צירת השיר:
- 2. החוויות הקשות ומצרות את הנציף.
- 3. הנציף מתפיר?
- 4. המסור רואה את השיר במדיון, בעני רוחו.
- 5. המסור כותב את המרע (השיר).

עם השחיטה

שיר זה נכתב כתזמנה לבריכות קישנה להתרחשו ב-1903 בהם נרצחו יהודים על רקע אנטישמי. השיר מהטא את סגרת הרגלות של המשורר העקבות הפניות. הנוסח, שיר זה הוא גם קנה עם מצמח של ה-הוד-פ.

הית ראשון

מהטא חוסר אונים, "אישל ובהכבוד של הדבור. יש ביטי גם אמלמר אמונה. הדבור פונה לשמים שיתפללו עליו כי הוא איבד את הקשר עם האל. הדבור איבד תקווה. הלורה האחרונה חוצר הניטו "עצ מתי" פלאי-פ - ביטי למצוקה ולספק של הדבור. זהו גם ארמז מקראי לפסוק מתהיטי-שגם בו מואל "אישל טיז ביטי".

הית שני

פניה: שירה לתלפין - של כעלי לרובחי ה-הוד-פ. הצעת הזואר לתלפין מהטאת חוסר אונים ו"אישל.

"טע זרע עם קרובים" - ארמז לפסוק מתהיטי-פ - מהטא ביקורת על האל שמאפשר רצח יהודים. אנטיגיה הפוכה: התלפין נותק כאסוריהם והאל לא אשה דבר. הדבור מוצר אלשון רהי-פ - כמ-צג את העץ היהודי. התחולה היא לאין מקום הטוח ליהודים "וכל הארץ ל"גרוזים".

הית שלישי

ההית נפתח בתקווה שאולי יש צדק והתלפין יתן את הזין. "מגך נא כסאו טעז! וברשע צוסימ שמים מקו" - אפ האל לא מגה צדי שלטונן "עלם כי אין שום משמעות להלגחה שלו. בהמשך ההית שום מצג הדבור בארונה לרשעים ("צ-פ-פ") להמשך עצלות את מעשיהם האיוס מליש לאן מ' ללשלוט ו/או עניל אורפם: "והדמכ חו והנקו" (אצבור מקראי לספר יחזקאל).

הית רביעי

התחלת ההית הדבור מקלט את אלו הדורשים נקמה - הוא טוען לאן אפשרות למני ארם אנקוים עם מעלה נרא כל כך. אפילו השטן לא ברא נקמה מתאימה. אך עם זאת, בהמשך ההית הדבור מתאר את הנקמה הע אנולית שצתדה רטוא- הדם של הנרצחים יחסח שתהומות הארץ ויצרצר את ה-סודות של העולם - עונל שהחברה האנושית תביא עם עצמה - מעלי הצועה יגרמו טא-בוז צטם אנוש צד לחורבן צוסימ. "יקוב הדם את התהום" (ארמז לתלמוד) - שמטא (בניסוח זה) את נצחון הדם. הית זה גם נותן תשובה להית השלישי - יש צדק אך הוא יעג לאט צד ש-מצה את הזין - נקמה איטית אך הרסנית.

ח. נ. ביאליק

על השחיטה

הית 1
שמים, בקשו רחמים עלי!
אם יש בכם אל ולאל בכם נתיב -
ואני לא מצאתי -
התפללו אתם עלי!
אני - לבי מת ואין עוד תפלה בשפתי,
וכבר אולת יד אף-אין תקנה עוד -
עד-מתי, עד-אנה, עד-מתי?
הית 2
התקין! הא צאור - קום שקט!
ערפני פקלבי, קף ורע עם-קרדם,
וקל-הארץ לי נרדם -
ואנחני - אנחני המקט!
דמי מטר - הך קדקד, ויוצק דם-רצח,
דם יונק ושב על-בתנהך -
ולא ימח לנצח, לנצח.
הית 3
ואם יש צדק - יופע מיד!
אף אם-אחרי השקדי מפתח רקיע
הצדק יופיע -
ימגר-נא כסאו לעד!
וברשע עולמים שמים ימקו;
אף-אתם לכו, יודים, בתמסכם זה
ובדמכם חיו והנקו.
הית 4
וארור תאומר: נלם!
נקמה כזאת, נקמת דם ילד קטן,
עוד לא-ברא השטן -
ויקב הדם את-התהום!
יקב הדם עד תהמות ממשקים,
ואכל בחשך וחתר שם
כל-מוקדות הארץ הנמקים.
א"י, תרס"ב

הארונה השיר
תקומה מתוך הרבה לשחיטה כשרה והשיר "נלחט-פ"
יהודים הגעל אנטישמיות. גם ביקורת נגד האל שמאפשר
טעוים "לשחוט" יהודים וכאלו "מכשר" את שחיטתם.

מוטיב הרצח
מקלר מן המתים ומתעק מהית להית. בהית השני זהו
צד רגלי, אך הוא מקבל חיים משלו, דורש נקמה ומחצץ
אותה בהית הרביעי.

העונש של הרוצח-פ השיר מתואר באופן הדרגתי:
1. צד שנשפך "לא ימח לנצח".
2. הרע-פ יחנקו בגש שלפכו.
3. החברה כולה תדרס הגעל חוסר הצדק.

אומצ-פ אומנותי-פ השיר:
האנלה - הית ראשון - פניה לשמים - ההצת חוסר אונים ו"אישל
הית שלישי - דיבור עם הופעת צדק.
ארמזים למניחה.
ש-מול בסמני קריאה - מהטא-פ סגרת רגלות ומצוקה.

גיבוש סמינר 18/5 -